

Hvis De kunde spørge

hver eneste Dame i et Teater, hvilke Strømper hun foretrak, vilde De forbausnes over, hvormange der vilde svare — PIERRETTE den danske Vaskesilkestrømpel Selv Damer, der baade har været i London og Paris, er begejstrede for PIERRETTE, først fordi den er smuk og dernæst fordi de ikke mindes at have set saa god en Strømpe til saa lav en Pris.

SCHOUS PIERRETTE
STRØMPE

— Kvæltet fra
"TOP TIL TAA"

SCHOUS
TRIKOTAGE
FAAS KUN
i Schous og
Tafols Udsalg

SÆSON 1936-1937

OTTO JACOBSEN
TOURNEEN

*Brug i Aften
en*

Faas i Schous Sæbehuse, i Tatol, og i
Parfumerier samt hos Købmænd.

Verdensmærket
blandt Tandbørster

OTTO JACOBSEN
TOURNÉEN
SÆSON 1936-37

INDHOLDSFORTEGNELSE:

	Side
Program	8
Valfrid Palmgren Munch-Petersen: „Dødsdansen“	10
Paul la Cour: Dødsdansen	12

Otto Jacobsen

*De føler Dem hjemme paa
Hotel „PHOENIX“, København*

Skuespillerinde
Fru Gerda Madsen
udtaler om

Stjernesko:

Tørk Rang jeg hørte
Stjernesko var,
fordi de var sukkke;
men nu ved jeg, at de
ogsaa sidder vidunderligt.

Gerda Madsen.

Gaa dig glad i
STJERNESKO

Bodil Ipsen

Den internationale Turist foretrækker
Hotel „PHOENIX“, København.

Thermia Palace Hotel

BAD PISTYAN

Verdenskurstedet for Behandling af
**GIGT, ISCHIAS og
RHEUMATISME**

Prospekter og alle
nærmere Oplysnin-
ger hos Repræsen-
tanten cand. pharm.
**Herman Peder-
sen**, Lundsgade 7,
Kbh. Ø., Telefon
Øbro 8183.

beliggende i den smukke Waag-
dal (Czekoslovakiet), enestaaende
Svovlkilder med varm, radium-
holdig Slam. 4000 Værelser, mest
moderne Kursted. **Fuldstæn-
digt Kurophold** (Hotel, Pen-
sion, Bade og Lægebehandling)
fra ca. dsk. Kr. 12,50 pr. Dag.

Poul Reumert

*Bevar Traditionen — bo paa
Hotel „PHOENIX“, København.*

De kan tegne alle Forsikringer i

NATIONAL

NØRREVOLD 5-C.7565
KØBENHAVN K.

DØDSDANSEN

Drama i 3 Akter (2. Akt i 2 Afdelinger) af *August Strindberg*. Oversat af *Vilhelm Østergaard*.
Dekoration: *Elvin Gay*.

PERSONERNE:

Edgar, Kaptajn ved Fæstningsartilleriet	Poul Reumert
Alice, hans Hustru, tidligere Skuespillerinde	Bodil Ipsen
Kurt, Karantænemester	Bjarne Forchhammer
Jenny	Inger Morville
Den gamle Kone	Elga Bassøe
Skildvagten	Georg Heyde

Længste Ophold efter 1. Akt.

Lorry

**FESTLIG
FOLKELIG
FORNØJELIG**

Landsbyen

Optræden af internationale Artister.
2 Orkestre — Altid Attraktioner —
1000 Pladser.

ALLEGADE 7—9

Drachmann-Kroen

Byder paa god Mad, i hyggelige og hi-
storiske Omgivelser. — Diner, Souper
og vellagrede Vine.

CENTRAL 14622

Riddersalen

Forestilling hver Aften Kl. 20,30
„Metodien der blev væk“. Kl. ca.
22,30 fri Entre. Dans, Night Show

FRI ENTRÉ

„Dødsdansen“.

„Dødsdansen“ er maaske det interessanteste af Strindbergs Dramaer inden for den naturalistisk-symbolistiske Gruppe. Det er hans uhyggeligste Drama, forfærdende i sin Opfattelse af Livet og med en Brutalitet i Udtrykkene, som selv hos denne Forfatter er enestaaende.

Stykket udkom i 1901 efter en forholdsvis harmonisk Periode i Strindbergs Liv, i hvilken en Række blide og forsonlige, idylliskreligiøse, af Eventyrspillet's Tone prægede Dramaer havde set Dagens Lys („Paaske“ m. fl.).

„Dødsdansen“ er en Genganger fra Strindbergs 80'erne med den for denne Periode karakteristiske oprevne Stemning, dens Ægteskabshad, dens Naturalisme og dens brutale Tonefald. Hovedindholdet koncentrerer sig om de to Hovedpersoner, Kaptajnen og hans Hustru, som i 25 Aar har gjort Livet til et Helvede for hinanden.

Kaptajnen er tilsyneladende en godmodig Mand. Men bag Overfladen afslører den hjerteløseste Egoisme sig. Er han ond af Naturen, eller er han blevet det af Livets Haardhed? Noget bestemt Svar paa dette Spørgsmaal giver Dramaet ikke, men Strindberg skildrer ham som en „tilsidesat“, som har udviklet sig til en Skvadronør, en arrogant Tyran, som finder sin Fornøjelse i at pine andre, ligesom Livet har pint ham.

Hans skrydende Mandhaftighed og falske Humor er en paa-taget Maske, som skjuler hans virkelige Jeg.

Hans Hustru, Alice, bærer ogsaa en Maske; hun tror, at hun er Kunstnerinde (Skuespillerinde), fordi hun et Par Gange har staaet paa en Scene; derfor kan hun ikke tilgive sin Mand, at han har afbrudt hendes Kunstnerbane.

Inderst inde er hun despotisk og grusom, fuld af koldblodig Beslutsomhed og hjerteløs Haardhed. Men af de Scener i Dramaets 2. Del (der ikke opføres), i hvilke Forholdet til hendes Datter og dennes Beundrer, Allan, skildres, forstaar man, at hun kan være baade klog og fuld af moderlig Medfølelse. I den Scene, hvor hun søger at berede Lægedom for Allans kærligheds-

syge Hjerte, udvikler hun en overraskende og betagende Sjælfuldhed, som faar en til at forstaa, at hun har kunnet udøve en rent erotisk Dragning paa Manden, har kunnet tænde en erotisk Glød, som hurtigt er brændt ud, slukket, og har efterladt hos dem begge den Følelse af Lede, der har skabt det fornedrende Ægteskab, som igennem de lange Aar har slidt deres menneskelige Egenskaber op. Kaptajnens og Alices ulykkelige Ægteskab er Dramaets ene Hovedmotiv.

Det andet er Vampyrmotivet. Vampyren, som drikker andres Blod, det frygtelige Uhyre, som udsuger, fornedrer og undertrykker sit Offer, er hos Strindberg oftest Kvinden. Første Gang fremtræder den kvindelige Vampyr i Dramaet „Marodører“ (1886), men Vampyrmotivet bliver siden bestandig ved at forekomme i Strindbergs dramatiske Digtning.

I „Dødsdansen“ faar Kaptajnen et apoplektisk Anfald. Han kommer sig og lever op igen, mere ondskabsfuld end nogen Sinde.

Samtidig med at han fører en Slags Skintilværelse, udsuger han Kurt, tilegner sig hans Idéer og vender dem mod ham selv. Den symbolske Forklaring paa al Kaptajnens Ondskab er, at han er en Genganger, en Vampyr.

Stykkets tredje Motiv er endelig, at vi ser hele Spillet ligesom gentages, ligesom begynde forfra endnu en Gang, i de unges Kærlighed (2. Del). Denne ungdommelige Kærlighedsepisode bryder igennem det dystre Drama som en Lysstraale i Mørket. Strindberg viser sig her som altid som en Mester i at beherske Ungdomsfølelsernes Psykologi. Med frisk Poesi tolker han den første Forelskelses Smerte og Sødme. Og dog efterlader Stykket det trøstesløse Indtryk af Dødsdansens evige Kredsgang og af Tilværelsens stadige Gentagelse, som maaske ogsaa bliver disse unges Skæbne.

Som sædvanlig i Strindbergs, i dybeste Forstand altid selvbiografiske, Produktion har han ogsaa til dette Drama kunnet hente baade Stof og Inspiration fra sit eget Liv og fra sin egen bestandige Kamp med sine Medmennesker.

Valfrid Palmgren Munch-Petersen.

Dødsdansen.

Redaktør cand. mag. Svend Erichsen har elskværdigst tilladt Otto Jacobsen-Tournéen at aftrykke nedenstaaende Digt, som har været offentliggjort i Teaterbladet FORUM.

De sidder i Stuen ved deres Kort
med Ansigtet lukket, grumt og haardt.
De er kun sig selv, og Trumf er Spar,
og det er det eneste Liv, de har.

En gammel Mand og en Kvinde, som gaar
og farver trodsigt sit sluknende Haar.
Af Ungdom blev Alder, af Elskov Had.
Og ingen kan skille to druknende ad.

De tænker: „Jeg er! Det er mig, der er til.
Jeg er fyldt af mig selv. Jeg er stor og vild.
Jeg er jeg! Og Centrum i alt, som sker.“
Og Angsten kryber i deres Ler.

Kan nogen være sig evigt nok,
stænge sig ude fra Menneskers Flok
og alligevel gro, være varm og vred
og forløst og fri af Kærlighed?

Er der Bund, hvor ingen kan øjne Bund?
Kan ogsaa Afgrunden være Grund?
Og de, som foer vild i det Liv, de fik,
har de ogsaa Krav paa en Eddikedrik?

De er i et Fængsel. De sidder i Bur.
De strides og sover bag samme Mur,
de glemmer sig tørstigt i Rus og Drift.
Tapeterne lugter bittert af Gift.

De var Børn engang. Det var Livets Duft,
men de smaa blev farvet af Fængslets Luft.
Er man nok i sig selv, maa man lære ved Kvæld
og Morgen og Middag at sige Farvel.

Farrene gik, og Musikken tav.
To Dansere sidder ved deres Grav.
De husker de Trin, og de gentar dem stift.
Balsalen lugter bittert af Gift.

Stryg over og glem og laas ned, laas ned ...
Til sidst kan kun Hadet skænke Fred:
„Min Fjende-Veninde, i Elskov døbt,
jeg er til endnu — af mit Had omsvøbt.“

* * *

Vær stille og lyt. Vi kan høre tyst
en Stemme, som hvisker i deres Bryst,
som vaander sig saarbart og græder og ber
saa barnligt beklemt: „Hvad er det, her sker?

Det Liv, vi har levet, var Aske og Røg.
Den lille Flamme — den fløj, den fløj.
De andre var onde, og onde blev vi.
Det onde er stærkt. Maaske ingen gaar fri.

Stryg over og glem og laas ned, laas ned ...
Kun eet har Værd: Jeg er endnu med!
Det er mig, der er til. Saa er Gud ogsaa til.
Hans Vilje ske. Saa ske, hvad der vil.“

Saa underlig barnligt, forvaaget, forgrædt
kan vi høre det vekslende Aandedræt.
De glemmer at farve det falmende Haar,
og Skildvagten klirrer, kommer og gaar.

Tilgivelse? Nej, vi har ingen Dom.
Dem tør vi aldrig tinge om.
Det onde er stærkt. Maaske ingen gaar fri.
Og de var unge engang, som vi.

De sidder i Stuen ved deres Kort,
og alle som een skal vi bæres bort,
naar Dansen er danset, og Vagten løst af,
og Telegrafene har kaldt os herfra.

Paul la Cour.

Bjarne Forchhammer

*Afslut Forretningerne ved en Frokost
paa Hotel „PHOENIX“, København.*

Otto Jacobsen-Tournéen

aabner medio September næste Sæson med

Sæsonens største københavnske Lystspil-Succes

En dejlig Dag

Lystspil i 9 Afdelinger af C. L. Anthony.

I KØBENHAVN spiser man bedst paa

Hotel Kong Frederik

Restaurant - Bar - Selskabslokaler — Telefon 5902

Dans til Thyregod's Orkester

INGENIØRHUSETS RESTAURANT

Franskspræget, intim, rolig, ingen Musik.

Telefon 15950

Lige ved Axeltorv.

Samme Direktion.

De sover roligt og godt paa

Hotel „PHOENIX“, København.

Elga Bassøe

*Midt i Byens Hjerter og dog roligt ligger
Hotel „PHOENIX“, København*